

'Zaman'sız bir 'Meydan'sız

*'bir topal ki doğuştan düzgün
ve öylesine hesapsız:*

'Ey meydansız!'

Günlerce Londra meydanlarında bir *meydansız* gibi dolaştım.

Sevgili Zafer Yalçınpınar'ın 'Meydansız' adlı kitabını kavrayabilmek için; bir içinden dışına, bir de dışından içine doğru okumam gerekti ki, *'ben aşağıdan yukarıya yazarım'* diyerek, kendisi bizi baştan uyarmıştır. Görmek istemeyene, muğlâk gelebilir kitabın şiirleri ancak görmek isteyene çok net ve keskindir. İçindeki kızgınlığı hayret uyandıracak kadar sakin dizginlemesiyle, meydanları yıkmadan aşar 'meydansız' şiir ve kaçmak isterseniz de çağırır sizi, der:

'hizasına gel aklın'

Meydansız şiirleri ile şair; zamanın, zamansızlığın, yoklukların, boşlukların ve zamanımızın boşluklarının, hesapsız felsefesini yaparken; içimizi havalandırmakla kalmaz, aynı zamanda boşluklarımıza bakmamızı, görmemizi, duymamızı ve hissetmemizi sağlar.

'kuyulara benzer yokluk' der ve sonra başka bir yerde yokluğa karşı varlığı koyar ortaya:

*'yalnız değilim ama
tek başımayım
el örgüsü bir sabah aradım
ve bulamadım'*

Kitabın benim için en etkileyici özelliği boşluk-zaman sarmalındaki korkusuzca gezintisidir: *'uzun zamanın sonunda, bir boşluk gibi asılı kaldık ortada'* dese de sanki hep buna karşı çıkmak için direnir:

*'ölesiye zamana böylesine karşıyım!
hafife alırım'*

*'ölesiye gösterir zaman ve zamana böylesine
karşıyım'*

Zamanın bizi içine aldığı kısıkaçta, kavramın üzerimizdeki etkisini, *'zaman gülüyor elleri belinde'* ve *'yahu bu zaman gerçekten bizden akıllı'* diyerek şiddetle vurgularken, etkiye tepki ile cevap vermekten inatla kaçınmaz:

*'ulan şu geceye bir nokta koymalı
ve gündüzün dışında bir çözüm olmalı'*

Yeri gelir, *'tokadım kartvizittir'* diyerek iddiasını dile getirir, yeri gelir kendisini ve okuyucuyu kışkırtır:

